

A The New York Times sikerszerzője

HOMER HICKAM

VIGYÜNK HAZA

Albert

Egy férj, egy feleség
és ez utóbbi aligátorának
többé-kevésbé igaz története

 HARLEQUIN®
Minden perce különleges™
www.harlequin.hu

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Homer Hickam 2015 – Harlequin Magyarország Kft., 2016*

A mű eredeti címe: *Carrying Albert Home* (Harper Collins Publisher LLC, New York, U.S.A., 2015.)

Magyarra fordította: *Gärtner Zita*

Nyomtatásban megjelent: Harlequin, 2016

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-248-5

- *Design:* Janet M. Evans
- *Borító design:* © Adam Johnson
- *Borító fotók:* © Glasshouse Images / Alamy (autó); © Lake County Discovery Museum/UIG/ Bridgeman Images (aligátor); Don O'Brien hozzájárulásával (utazók); a the Library of Congress Prints és a Photographs Division hozzájárulásával (háttér)
- A szerző fotóját Linda Terry Hickam készítette.

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

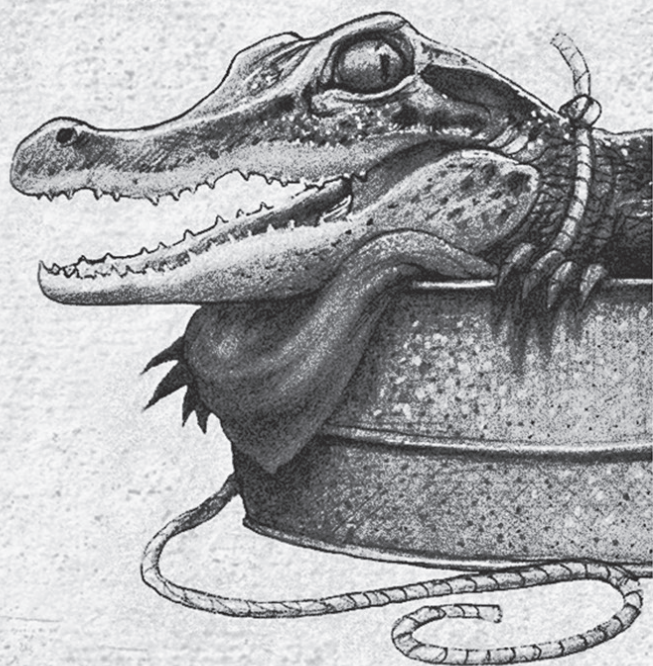
Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

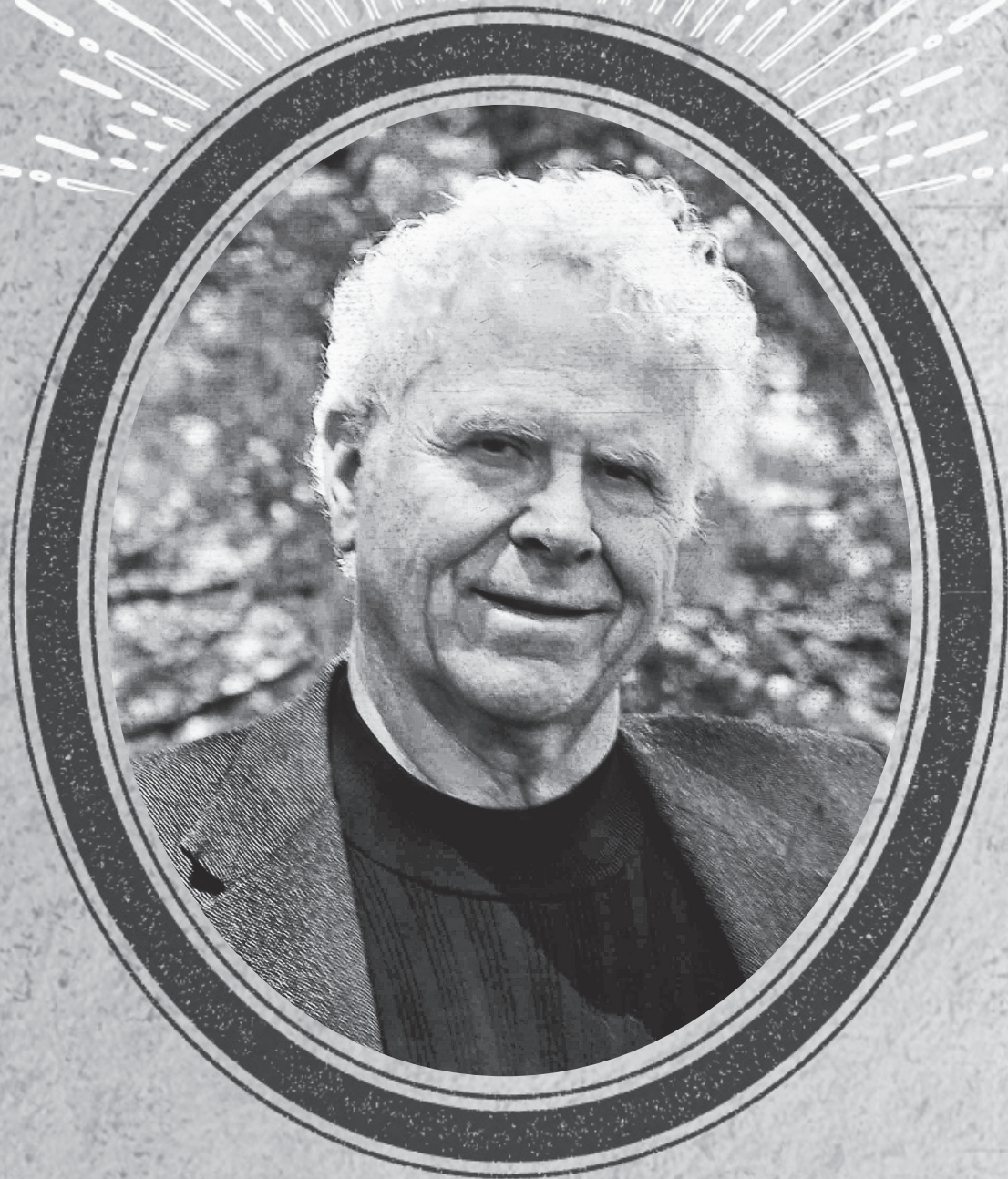
www.bookandwalk.hu

Homer Hickam
Vigyük haza Albertet!

FRANK WEIMANN-nek,
aki már akkor értette ezt a történetet,
amikor én még nem

Vigyünk haza Albertet!

Homer Hickam

(AZ IFJABB)

ELBESZÉLÉSÉBEN

FŐSZEREPLŐK

Elsie Lavender Hickam
(aki azt hitte, az volt az utazás oka, amit mondott)

ÉS

Homer Hickam

(AZ IDŐSEBB)

(aki azt hitte, az volt az utazás oka, amit tett)

TOVÁBBI SZEREPLŐK

Albert Hickam
(aki az utazás tényleges oka volt)

ÉS

A kakas

(akinek szerepe az utazásban nem teljesen világos)

AZ UTAZÁS RÉSZEI

Előhang

I. RÉSZ

Elkezdődik az utazás

Melynek során Elsie és Homer elhatározzák, hogy hazaviszik Albertet, a kakas csatlakozik, Homer előtt felsejlik, mennyi zúr vár rá, Elsie egyedül táncol, Homer és Albert pedig kirabolnak egy bankot.

II. RÉSZ

Elsie radikális lesz.

Melynek során feltűnik John Steinbeck, Homert összetévesztik valakivel, Elsie és Albert pedig kétes kimenetelű csatát vívnak.

III. RÉSZ

Elsie megjárja a Hadak útját, Homer verset ír, és Albert túllép a realitáson

Melynek során Elsie tiltott szeszt szállít, Homer megismerkedik egy örült költővel meg a kedvesével, és kezdjük megérteni, hogy Albert talán valami önmagánál nagyobb dolgot jelképez.

IV. RÉSZ

Homer megtanulja a baseball szabályait, és Elsie, az ápolónő

Melynek során Homer és Albert baseballoznak, Elsie felcsap ápolónőnek, és keserves tapasztalatokra tesznek szert.

V. RÉSZ

Elsie beleszeret a tengerpartba, illetve Homer és Albert beállnak a parti őrséghez

Melynek során Elsie rájön, hová tartozik valójában, Homer és Albert pedig szörnyű, véres csatát vívnak csempészek és egyéb tengeri sőpredék ellen.

VI. RÉSZ

Albert repül

Melynek során Homer megtalálja Georgiát, Elsie pilótaképzésben részesül biztonsági öv nélkül, majd a csüggedt Homer és az ujjongó Albert birtokba veszik az eget.

VII. RÉSZ

Elsie és Homer megmentenek egy mozgóképet, és Albert egy krokodil bőrébe bújik

Melynek során Homert ismét összetévesztik valaki mással, Elsie új szemmel néz a férjére, és Albert szívét-lelkét beleadja, hogy művészi szabadsággal életre keltsen egy krokodilt a celluloidszalagon.

VIII. RÉSZ

Homer, Elsie és Albert átvészelnék egy hurrikánt, egy valóságosat és egy olyat, amely a szívükben tombol

Melynek során felbukkan Ernest Hemingway, Elsie egyszerre lelkesedik és aggódik jóformán minden miatt, beleértve Albertet is, és Homer megtapasztalja egy hurrikán dühét.

IX. RÉSZ

Végezetül Albert hazatér

Melynek során Elsie-nek szörnyű döntést kell hoznia, Homer nem tudja, hogyan, de mégis segít neki, felbukkan Buddy Ebsen, Albertet hazaviszik, és befejeződik az utazás, habár bizonyos értelemben sosem ér véget.

Utóhang

További utóirat

Köszönetnyilvánítás

Az utazással kapcsolatos fényképek

Előhang

AMÍG ANYÁM NEM MESÉLT NEKEM ALBERTRŐL, NEM TUDTAM RÓLA, HOGY APÁMMAL kalandos és veszélyes utazásra vállalkoztak azért, hogy hazavigyék. Nem tudtam, mi vezetett a házasságukhoz, vagy mi alakította őket olyanná, amilyenek ismertem őket. Azt sem tudtam, hogy szíve mélyén anyám olthatatlan szerelmet táplált egy férfi iránt, akiből híres hollywoodi színész lett, vagy hogy apám találkozott ezzel az emberrel, miután megküzdött egy fenséges hurrikánnal a trópusokon és önnön lelkében egyaránt. Albert történetéből megtudtam mindezt, és még sok minden mást is, nemcsak a szüleimről, hanem az életről, melyet tőlük kaptam, az életről, amit mindannyian élünk, még akkor is, ha nem értjük, miért.

A szüleim útjára 1935-ben került sor, a nagy gazdasági válság hatodik évében. Akkoriban kicsivel több mint ezer ember élt Coalwoodban, többségében, leendő szüleimhez hasonlóan, fiatal házások, akik a szénmezőkön nőttek fel. Miként előttük apáik és nagyapáik, a férfiak minden reggel fölkeltek, és elmentek dolgozni a bányába, ahol fúróval, robbanóanyaggal, csákánnyal és lapáttal fejtették a nyers szenet, miközben fejük felett a tető nyöszörgött, repedezett és néha leszakadt. A halál elég gyakori vendég volt ahhoz, hogy a fiatal férfiak és nők bizonyos melankóliával köszöntek el egymástól nap nap után a kis Nyugat-Virginiai városban. Mindazonáltal, a fizetés és a szolgálati lakás kedvéért búcsút vettek, és a férfiak elbaktattak, csatlakoztak az ételhordót lóbáló, bakancsban caplató bányászok hosszú sorához, akik mind a mély, sötét föld alatti világ felé igyekeztek.

Míg férjeik a bányában gürcöltek, a coalwoodi asszonyok feladata volt tisztán tartani a vállalattól kiutalt házakat a soha szünni nem akaró portól. Pöfögő szenes vonatok döcögtek a házaktól alig pár lábra lefektetett síneken, sűrű felhőkben verték fel a fojtogató, ébenfekete port, amely bekúszott az épületekbe, hiába zártak be szoros ajtót, ablakot. Coalwood lakói port szívtak be minden lélegzetvétellel, szürke ködként emelkedett fel a szemük előtt, ha az utcán jártak. Kivirágzott a párnájukon, amikor lehajtották fáradt fejüket, és csillogó felhőben szállt fel a takarójukról, amikor lerúgták alvás után. Az asszonyok minden reggel felkeltek, és harcoltak a por ellen, majd másnap is fölkeltek és harcoltak, miután elküldték a férjüket a bányába, hogy azok még több port juttassanak a felszínre.

A gyermekek nevelése is az asszonyokra maradt. Egy olyan korban, amikor skarlát, kanyaró, influenza, tífusz és egyéb azonosítatlan lázas kórok rendszeresen végigsöpörtek a szénmezőkön, és elvittek gyenge és erős gyerekeket egyaránt. Kevés olyan család volt, melyet ne sújtott volna gyermekhalál. A férjükkel és a gyerekeikkel kapcsolatos állandó bizonytalanság nem múlt el nyomtalanul. Nem kellett túl sok évnek eltelnie ahhoz, hogy egy nyugat-virginiai lány természetes, ártatlan bája átadja helyét a szénmezők asszonyait jellemző kemény, szívós páncélnak.

Ez volt az a világ, melyben Homer és Elsie Hickam éltek, a szüleim, mielőtt a szüleim lettek. Homer elfogadta ezt a világot. Elsie gyűlölte.

Amin, persze, nincs mit csodálkozni.

Végtére is, ő járt Floridában.

Jóval az e könyvben elbeszélte utazás után megérkeztünk mi, a bátyám, Jim és én. Gyerekkorunkat Coalwoodban töltöttük a negyvenes, ötvenes években, amikor a város öregebb lett, és megjelentek olyan kényelmi kellékek, mint a kikövezett utca és a telefon. Még televízió is volt, ami nélkül, meglehet, sosem hallottam volna Albertről. Azon a napon, amikor először hallottam róla, a nappali szőnyegén hasaltam, és Walt Disney Davy Crockettről szóló sorozatának ismétlését néztem. A műsornak köszönhetően a vadnyugati pionír nagyjából a legnépszerűbb ember lett az Egyesült Államokban, népszerűbb, mint Eisenhower elnök. Ami azt illeti, nemigen volt olyan gyerek Amerikában, aki ne vágott volna a Davy védjegyének számító mosómedveprémes sapkára,

engem is beleértve, bár sose kaptam meg. Anya túlságosan szerette a négy lábúakat ahhoz, hogy efféle kegyetlen hóbertoknak engedjen.

Anya bejött a nappaliba, miközben Davy és a cimborája, Georgie Russel az erdőben lovagoltak a huszonegy hüvelykes fekete-fehér képernyőnkön. Georgie Davyról énekelt, arról, hogy ő a vad határvidék királya, aki saját kezűleg végzett egy medvével hároméves korában. Fülbemászó nóta volt, és én, milliónyi más gyerekhez hasonlóan szerte az országban, ismertem minden szavát. Miután egy pillanatig némán nézte, Anya megszólalt:

– Őt ismerem. Tőle kaptam Albertet. – Aztán megfordult, és visszament a konyhába.

Davy és Georgie kötötték le a figyelmemet, úgyhogy kellett egy pillanat, míg anyám megjegyzése eljutott gyermeki agyamig. Amikor jött a reklámszünet, felkeltem, és megkerestem. A konyhában találtam rá.

– Anya? Azt mondtad, ismersz valakit a Davy Crockett-show-ból?

– A fickót, aki énekelt – felelt, miközben egy kanál zsírt dobott egy serpenyőbe. A szomszédos tálban látható csomós pép alapján feltételeztem, hogy híres olajban sült krumplipogácsáit készíti vacsorára.

– Úgy érted, Georgie Russellt? – kérdeztem.

– Nem, Buddy Ebsent.

– Ki az a Buddy Ebsen?

– A fickó, aki énekelt a televízióban. Táncolni lényegesen jobban tud, mint énekelni. Floridában találkoztam vele, amikor gazdag Aubrey bácsikámnál éltem. Amikor összeházasodtunk apáddal, Buddy nászajándékba küldte Albertet.

Buddyról vagy Albertről sosem hallottam addig, a gazdag Aubrey bácsiról viszont sokat. Anya mindig odatette a *gazdag* jelzőt a neve elé, noha azt is elmondta, hogy minden pénzét elvesztette az 1929-es tőzsdekrach során. Láttam egy fényképet a gazdag Aubrey bácsiról. Az éles napsütésben hunyorogva és egy golfütőre támaszkodva a kerek képű, gazdag Aubrey bácsi rikkancsfazonú golfsapkát viselt, mint *A nagy Gatsby*ben, puccos pulóvert egy kihajtott gallérú ing fölött, térdig érő, buggyos golfnadrágot és barna-fehér betétes félcipőt. Mögötte egy picike alumínium lakókocsi volt látható, ami a jelek szerint otthonául szolgált. Valahogy azt sejtettem, hogy a gazdag Aubrey bácsinak nem kellett sok pénz ahhoz, hogy gazdag legyen.

Hogy tisztázzam a helyzetet, megkérdeztem:

– Vagyis... ismered Georgie Russellt?

– Ha őt játssza Buddy Ebsen, akkor bizony igen.

Csak álltam tátott szájjal. Szédülés kerülgetett. Alig vártam, hogy elmondhassam a többi coalwoodi srácnak, hogy anyukám ismerte Georgie Russellt, ami csak egy lépéssel kevesebb, mint ha magát Davy Crockettet ismerte volna. Hogy fognak irigykedni!

– Albert pár évig velünk maradt – folytatta Anya. – Akkor még a másik házban éltünk, följebb az utcában, a kisállomással szemben. Még mielőtt a bátyád meg te megszülettetek.

– Ki az az Albert? – kérdeztem.

Anyám tekintete ellágyult egy pillanatra.

– Még sosem meséltem neked Albertről?

– Nem, asszonyom – feleltem, miközben meghallottam, hogy véget ért a reklám, és fölhangzott a kanócos puskák ropogása. Davy Crockett folytatta ténykedését. Hegyezni kezdtem a fülem.

Látván a televízió vonzását, anyám elhessegetett.

– Majd később mesélek róla. Kissé bonyolult. Apáddal... nos, hazavittük. Albert egy aligátor volt.

Egy aligátor! Kinyílt a szám, hogy további kérdéseket tegyek föl, de anyám megrázta a fejét.

– Később – mondta, és visszatért a krumplipogácsákhoz, én pedig Davy Crocketthez.

Az évek során anyám úgy tett, ahogy megígérte, és mesélt arról, hogyan vitték haza Albertet. Esetenként addig unszolta apámat, míg ő is elmondta a maga részét. Egymást követték a mesék, rendszerint felrúgva az időrendi sorrendet, időnként kissé másképp, mint ahogy a legutóbb hallottam őket. Lassan alakot öltött egy eleven, de zavaros és egyértelműen mitikus történet egy

fiatal párról, akik egy különleges aligátor (és látszólag minden ok nélkül egy kakas) társaságában életük nagy kalandját élték át, miközben egyre csak dél felé tartottak, elképzelésem szerint egy tájkertész aranyló napja és egy költő ezüst holdja alatt.

Miután Apa távozott, hogy a mennyei szénbányát vezesse, és Anya is követte, hogy minden egyéb ügyben tanácsokkal lássa el a Jóistent, egy halk, de kitartó hang a fejemben elkezdte mondogatni, hogy le kellene írnom az utazásuk történetét. Amikor engedtem a suttogó hangnak, és elkezdtem összerakni a részleteket, megértettem, miért. Mint egy gyönyörű virág, mely kibomlik, hogy köszöntse a pirkadatot, felszínre bukkant a rejtett igazság. A történet arról, miként vitték haza a szüleim Albertet, kicsit több, mint színes mesék ifjúkori kalandokról. Mindent egybevéve ez volt az ő vallomásuk és tanúságtételük arról, ami az ég legnagyobb és talán egyetlen igazi ajándéka, a furcsa és csodálatos érzélem, amire nem tudunk jobb szót, mint szeretet.

HOMER HICKAM
(az ifjabb)

I. RÉSZ

ELKEZDŐDIK AZ UTAZÁS

AMIKOR ELSIE KIMENT A HÁTSÓ UDVARRA MEGNÉZNI, MIÉRT SZÓLONGATJA KIABÁLVA A férje, azt látta, hogy Albert a hátán fekszik a fűben, lábcskái az égnek, feje hátravetve. Biztosra vette, hogy valami szörnyű dolog történt, de amikor az aligátora fölemelte a fejét, és rámosolygott, tudta, hogy minden rendben van vele. A megkönnyebbülés, amit érzett, tapintható volt, és szinte leverte a lábáról. Végtére is, szerette Albertet, mondhatni az égvilágon bármi másnál jobban. Letérdelt, és megvakarta a hasát, miközben Albert integetett a tappancaival, és összes fogát villogtatva vigyorgott.

Kicsivel több mint kétévesen Albert bő négy láb hosszú volt, ami korához képest nagynak számított egykönyv alapján, melyet Elsie az aligátorokról olvasott. Pompás, olajzöld pikkelyekből álló, vastag bőr borította, az oldalán sárga csíkkal, mely idővel el fog tűnni a könyv szerint. A hátán kiemelkedő bordák futottak végig, egészen a farka hegyéig, a hasa pedig sima volt, és krémszínű. Kifejező szeme arany színű volt, de éjszaka lenyűgöző vörös fénnel izzott. Elég feltűnő pofáján orrlyukai precízen az orra hegye fölött nyíltak, ami lehetővé tette számára, hogy vízbe merülve is lélegezhessen, megnyerő felülharapásos állkapcsában pedig ragyogó, fehér fogak sora látszott. Elsie véleménye szerint ő volt a valaha élt legjóképűbb aligátor.

Természetesen Albert okos is volt, olyan okos, hogy kutyaként követte Elsie-t a házban, és ha leült, fölászott az ölébe, és úgy hagyta magát dédelgetni, mint egy cica. Ami jó is volt, mivel kutyája vagy macskája nem lehetett, hála Albert hajlamának, hogy orvul megtámadta őket az ágy alól vagy a kis betonmedencéből, melyet Elsie apja épített neki. Egyetlen kutyát vagy macskát sem evett meg ténylegesen, de elég közel járt hozzá, olyan közel, hogy mindkét faj képviselői legalább egy évszázadra tiltott területté nyilvánították a Hickam-házat és udvart.

Miután viszonzta a „kicsi fia” mosolyát, ahogy előszeretettel nevezte, Elsie észrevette a férjét, aki abbahagyta a kiabálást, és olyan arckifejezéssel nézett rá, amelyet Elsie úgy értelmezett, hogy kissé durcás. Óhatatlanul azt is észrevette, hogy elég furcsa divat szerint van felöltözve, ami arra sarkallta, hogy megkérdezze:

– Hol a nadrágod, Homer?

Homer nem válaszolt egyenesen, hanem azt mondta:

– Én vagy az aligátor. – Aztán megismételte, ezúttal lassan, fojtott hangon. – Én... vagy... az... aligátor.

Elsie felsóhajtott.

– Mi történt?

– Ültem a vécén, a dolgomat végeztem, amikor az *aligátorod* kimászott a fürdőkádból, és beleharapott a nadrágomba. Ha nem bújok ki belőle, és rohanok ki ide, nyilván meg is ölt volna.

– Szerintem, ha Albert meg akarna ölni téged, már rég megtette volna. Szóval, mit akarsz, mit tegyek?

– Válassz! Vagy én, vagy ő. Ennyi.

Tessék, bekövetkezett. Vajon mióta, tűnődött Elsie, érlelődik ez a csapás? Ellene, kettejük ellen, mindannyiuk ellen? Mégis, nem tudott más választ, mint amit adott:

– Majd meggondolom.

Homer nem akart hinni a fülének.

– Majd meggondolod, hogy én vagy az aligátor?

– Igen, Homer, pontosan ezt fogom tenni – mondta Elsie, aztán hasára fordította Albertet, és intett neki, hogy kövesse. – Gyere, kicsi fiú, mama ad neked finom csirkét a konyhában.

Homer döbbenetesen nézte, ahogy Elsie és Albert bemennek a házba. A kerítésnél felbukkant Jack Rose, szomszéd és bányász kolléga, és udvariasan köhintett.

– Meg fogsz fázni, fiam – mondta. – Esetleg nem ártana gatyát húznod.

Homer képe vörös lett.

– Hallottad?

– Nagyjából az egész utca hallotta.

Homer tudta, hogy szörnyű élcélődés céltáblája lesz. A szénbányászok szeretik megtépázni egy férfi büszkeségét, és az, hogy Homer nadrág nélkül menekült az udvarra Elsie aligátora elől, kiváló alkalmat ad nekik.

– Tegyé meg egy szívességet, Jack! – könyörgött. – Ne mondd el senkinek!

– Oké – mondta Rose nyájasan –, de az asszonyért nem kezeskedem. – Az ablak felé biccentett, ahol Mrs. Rose szélesen vigyorogva állt. Homer lehorgasztotta a fejét. Megpecsételődött a sorsa.

Aznap este, vacsora közben, a tarkabab és a kukoricakenyér fölött megkérdezte:

– Nos, átgondoltad? Hogy én vagy Albert?

Elsie nem nézett rá.

– Még nem.

Homer láthatóan elkeseredett.

– A többi bányász agyon fog szekálni, amiért nadrág nélkül menekültem.

Elsie változatlanul nem nézett rá. A tányérját bámulta, mintha kinyilatkoztatást várna a babszemektől.

– Tudok egy megoldást – mondta. – Mondj föl a bányában. Hagyd ott azt a mocskos lyukat, és menjünk el valami rendes helyre élni.

– Szénbányász vagyok, Elsie. Ezzel foglalkozom.

Elsie végre ránézett.

– De én nem.

Egész éjszaka úgy aludt, hogy a hátát fordította Homer felé, és reggel, miután reggelit készített neki, és a kezébe nyomta az ételhordót, nem csókolta meg, nem mondta, hogy térjen haza épségben. Homer biztos volt benne, hogy ő az egyetlen bányász Coalwoodban, akit aznap a felesége efféle jókívánságok nélkül bocsát útjára, és ez a tudat súlyos terhet jelentett. Ráadásul egy Collier Johns nevű bányász piszkálni kezdte az udvaron nadrág nélkül tett kiruccanás miatt. Johns szellemesnek képzelte magát, amikor megkérdezte:

– Tényleg annyira megijedtél Elsie aligátorától, Homer, hogy a gatyádból is kiugrottál? – Amit általános nevetés és térdcsapkodás követett a jelenlevő többi bányász részéről. A helyes és elvárt válasz erre valami vicces vagy sikamlós ríposzt lett volna, de Homer nem szólt semmit, amitől a csipkelődés értelmét veszítette, és elült. Arra gyanakodtak, hogy Homer beteg, talán súlyosan az. Erről később sok szó esett a vállalati bolt lépcsőin. A végkövetkeztetés az lett, hogy a betegsége nem más, mint a neje, egy furcsa lány, aki ugyan elragadó, de az a fajta, aki tönkre tud tenni egy férfit, mert többet akar, mint amit az adni tud.

További két nap telt el, amíg Elsie kísértelt az udvarra, ahol Homer egy rozsdás széken üldögélt, melyet a vállalati szeméttelepről guberált. Megállt előtte, és miután mély lélegzetet vett, kijelentette:

– Megválllok Alberttől.

– Nagyszerű – mondta megkönnyebbülten Homer. – Köszönöm. Elengedjük a pataknál. Ott jó dolga lesz. Kedvére ehét pontyot, és időnként akad egy-egy szomjas kutya vagy macska is.

Elsie összeszorította a száját. Homer túlságosan is jól ismerte ezt az arckifejezést. Azt jelentette, hogy nem elégedett.

– Télen megfagyna a patakban – mondta. – Haza kell mennie Orlandóba.

Elképesztő javaslat volt.

– Orlandóba? Jóságos ég, asszony! Orlando legalább nyolcszáz mérföld innen.

Elsie dacosan fölszegte az állát.

– Az sem érdekel, ha nyolcezer.

– És ha nem vállalom?

Elsie újabb mély lélegzetet vett.

– Akkor egyedül viszem el.

Homer úgy érezte, kicsúszik a talaj a bakancsa alól.

– Mégis, hogyan?

– Nem tudom, de majd megtalálom a módját.

Homer egyből megadta magát, csak annyit kérdezett:

– Muszáj egészen Orlandóig elmennie? Nem pottyanthatnánk el valamelyik Karolinában?

Arrafelé jó meleg van, azt mondják.

– Muszáj – felelt Elsie. – És Orlandóban is meg kell keresnünk neki a tökéletes helyet.

– Honnét fogjuk tudni, mi a tökéletes hely?

– Albert tudni fogja.

– Albert egy hüllő. Nem tud semmit.

– Nos, neki legalább van rá mentsége, nem igaz?

– Azt akarod mondani, én sem tudok semmit?

– Azt mondom, egyikünk sem tud. Azt mondom, mindaz, amit igaznak tartunk, talán egyáltalán nem is igaz. Ha egymillió dolgot mondok, és válaszul te is mondasz millió meg egyet, lehet, hogy a szavaink közül egy se közelíti meg azt, ami valójában az igazság.

– Ennek nincs semmi értelme.

– Ez a legőszintébb válasz, amit adhatok.

Miután a felesége visszament a házba, Homer még sokáig tépelődött a szeméttelapi székben. Életében talán most először érzett félelmet. Egy héttel korábban a tárna mennyezete puskalövészerű hang kíséretében megrepedt, és egy hatalmas szikladarab csupán pár centire tőle szakadt le, de attól kicsit sem ijedt meg. Nem beszélt róla Elsie-nek, bár tudta, hogy tud róla. Úgy tűnt, a felesége tudomást szerez mindenről, amit megpróbál eltitkolni előle. Homer ellenben, kénytelen volt beismerni, nagyon keveset tudott a nőről, akit feleségül vett, és aki most a frászt hozta rá a fenyegetéssel, hogy elmegy Floridába, akár vele, akár nélküle.

Rájött, hogy csak egy dolgot tehet. Tanácsot kér a legnagyobb embertől, akit ismer, a páratlan William Lairdtől, a „Kapitánytól”, egy első világháborús hőstől, aki a Stanford Egyetem mérnöki szakán végzett, és Coalwood ura és parancsolója volt.

És ezzel, bár Homer még nem tudott róla, elkezdődött az utazás.

MIUTÁN LEDOLGOZOTT EGY TELJES MŰSZAKOT A FÖLD ALATT, HOMER LEZUHANYOZOTT a vállalati fürdőházban, tiszta kezeslábast húzott, meg városi bakancsot, és szólt az irodistának, hogy beszélni szeretne a Kapitánnyal. Az irodista intett, hogy menjen az ajtóhoz, és amikor Homer bekopogott, a Kapitány kiordított, hogy „szabad”. Sapkáját a kezében tartva, Homer az íróasztalhoz lépett. A Kapitány, egy nagydarab ember olyan fülekkel, mint egy afrikai elefánt, fölnezzett, és összevonta a szemöldökét.

- Mi a hézag, fiam?
- A nejem, Kapitány.
- Elsie? Mi baj van Elsie-vel?
- Azt akarja, hogy vigyem el az aligátorával együtt Orlandóba.

A Kapitány hátradőlt, és szemügre vette Homert.

- Van ennek valami köze ahhoz, hogy gatya nélkül futkároztál az udvaron?
- Igen, uram, van.

A Kapitány félrebillentette a fejét.

- Jól van, fiam. Mindig szívesen meghallgatok egy jó történetet, és úgy sejtem, ez az lesz.

Miután leült a felkínált székbe, Homer elmondta a Kapitánynak, hogyan kergette meg Albert, mit mondott ő, és mit felelt erre Elsie. A Kapitány figyelmesen hallgatta, arcán a meghökkenést fürkésző érdeklődés váltotta fel. Amikor Homer befejezte, megszólalt:

- Tudod, mi ez szerintem, Homer? Ez kiszmet¹ vagy valami nagyon hasonló.

Homer hallott már a kiszmetről, de nem volt benne biztos, mi az, és ezt meg is mondta. A Kapitány közelebb hajolt, természetes alakja úgy tornyosult Homer fölé, mintha össze akarná zúzni a kétségeit.

– Megesik időnként, hogy olyan dolgokat kell megtennünk, amiknek semmi értelmük, de a világmindenség szempontjából teljesen értelmesek. Érted?

- Nem, uram.

– Persze hogy nem. De ez a kiszmet. Váratlan kanyarokra késztet az életben, melyekből nemcsak azt tanuljuk meg, miről szól az élet, hanem azt is, mi az értelme. Lehet, hogy számodra épp ez az utazás nyújt lehetőséget arra, hogy felfedezd ezeket a dolgokat.

- Azt mondja, menjek el?

– Bizony hogy azt. Ezennel megkapod az évi kéthetes szabadságodat, és engedélyezem, hogy felvegyél száz dollárt a vállalattól úti költségekre.

- Az rengeteg pénz! Sosem fogom tudni visszafizetni.

– De igen. Az a fajta ember vagy, aki megtalálja a módját, hogyan fizesse vissza az adósságát, és vissza is fizeti. És most beszéljünk Elsie-ről. Világosan tudtára adtad, hogy ő a legfontosabb személy az életedben?

– Azt hiszem, nem, Kapitány – felelt Homer őszintén –, pedig biztos, hogy így van. – Megvakarta a fejét. – Csak az a gond, nem tudom, az ő életében én vagyok-e a legfontosabb személy.

– Nos, lehet, hogy ez is egy ok, amiért ezt az utazást kaptátok, hogy rájöhessetek, házaspárként mi van számotokra megírva. Mikor indultok?

- Nem tudom. Egészen idáig abban sem voltam biztos, hogy elmegyünk.

– Induljatok holnap reggel. Amit halogatsz, az nincs elintézve. – A Kapitány arca elkomorult. – Ne érts félre, hiányozni fogsz. Melletted azok a melákok szépen dolgoznak a nyugati hármásban, és valószínű, hogy ha elmész, erőt vesznek rajtuk a régi rossz szokások. – Megvonta a vállát. – De majd megoldom. Egy ifjú ember trópusi kalandra indul. Bárcsak a helyedben lehetnék!

– Megmondom őszintén, Kapitány – felelt Homer –, úgy érzem, ez az út életem egyik legfájdalmasabb tapasztalata lesz.

¹ kiszmet = kismet. Jelentése sors, végzet. Idegen eredetű szó, használják a török, urdu, hindi és arab nyelvben is.

– Az bizony meglehet – helyeselt a Kapitány –, és talán éppen ezért is kell átesned rajta. Nos, ezt megbeszéltük. Számítok rá, hogy két hét múlva ott látom a lelkes, ragyogó ábrázatot a nyugati hármasnál.

Homer fölállt a székből, köszönetet mondott a Kapitánynak, aki búcsút vett tőle, és kibaktatott a poros levegőre, észre sem véve a felvonó felé caplató esti műszakosok sorát. A Kapitánytól tanult analitikus stílusban meghozott néhány gyors döntést. Eljutni Nyugat-Virginiából Floridába egy asszonnyal meg egy aligátorral riasztó feladatnak ígérkezett. Első döntésként elvetette, hogy busszal vagy vonattal menjenek. Nem valószínű, hogy e közlekedési eszközök bármelyike elfogadna utasnak egy aligátort. Nem, ha menni akarnak, autóval kell menniük. Szerencsére rendelkezett egy kitűnő járgánnyal, egy 1925-ös, lenyitható tetejű, négy ajtós Buick túrakocsival, melyet nemrég vett meg a Kapitánytól.

A következő döntése a vállalati boltba vezette Homert, ahol vásárolt hitelre egy nagy mosódézsát, majd a pénztárlakhoz ment, és fölvelt száz dollárt két ötvenes bankó formájában. Ahogy a vállára vetett dézsával hazafelé ballagott, számos asszony figyelmét fölkelte, akik a házak tornácán üldögéltek. A férjeik esti műszakban dolgoztak, úgyhogy volt egy kis szabad idejük, hogy üldögéljenek és megfigyeljenek mindent és mindenkit, aki történetesen arra jár. Legtöbbjük megszólította Homert, ahogy elhaladt előttük, és egyikük, új asszony a városban, még azt is megkérdezte, nem kér-e egy kis jeges teát. Bár Homer mindegyiküknél homlokához emelte a kezét tisztelete jeléül, egyszer sem állt meg. Csinos fiatalember volt ő, Homer Hadley Hickam, majdnem hat láb magas, egyenes, fekete haja lesimítva Wildroot krémolajjal. Széles vállú volt, és izmos, mint a szénbányászok általában, féloldalas mosolyát és nagyon kék szemét sok nő érdekesnek találta. De őt nem érdekelték a nők, nem, amióta megismerte és feleségül vette Elsie Lavendert.

Homer berakta a mosódézsát a házuk előtt parkoló Buick hátsó ülésére, aztán bement, hogy tájékoztassa a feleségét a döntésekről, melyeket hozott. Miután hiába kereste a hálószobában, a fürdőszobában találta meg Elsie-t – teljes nevén Elsie Gardner Lavender Hickamet – a repedezett linóleumpadlón ülve. Hátát a fürdőkádnak vetve, ölében az aligátorával, aki elragadtatott rajongással nézett rá. Az asszony sírt.

A szomorú filmeket és a hagymát leszámítva, Homer tudomása szerint Elsie eddig csupán két alkalommal sírt komolyan: először, amikor igent mondott neki; másodszor pedig, amikor kinyitotta a dobozt, amelyben Albert érkezett, és elolvasta a mellékelt üzenetet egy Buddy Ebsen nevezetű fickótól, akit még Floridából ismert. Hogy miért, azt Homer máig sem tudta biztosan, egyik esetről sem. Tanácstalan lévén, mit is mondjon a komoly könnyek e harmadik rohama láttán, természetesen azt mondta, amit nem kellett volna:

– Ha nem vigyázol, az a jószág még leharapja a karodat.

Elsie fölemelte az arcát, és a látványtól Homernek elszorult a szíve. Normál esetben csillogó, mogyoróbarna szeme most kivörösödött és felpuffedt, széles, hangsúlyos járomcsontja – saját bevallása szerint cseroki indián beütés – könnyben ázott.

– Semmi ilyet nem fog tenni – mondta –, mert Albert szeret engem. Néha úgy érzem, hogy ő az egyetlen ezen a nyomorult világon, aki szeret.

Homernek eszébe jutott, mit tanácsolt a Kapitány.

– Nekem te vagy a legfontosabb ember az életemben.

– Nem, ez nem igaz – vágott vissza Elsie. – Távolról sem. Az első a Kapitány. A második a szénbánya.

– A szénbánya nem egy személy.

– Esetedben akár az is lehetne.

Homer nem akart vitatkozni, leginkább azért, mert tudta, nem nyerhet. Ehelyett kimondta azt, amiről tudta, hogy a felesége vagy nagyon boldog lesz tőle, vagy lefújja az egészet.

– Reggel indulunk Floridába – közölte.

Elsie félresöpört egy könnyáztatta tincset az arcából.

– Tréfálsz?